

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789349712.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Talte jeg til ham, svarede han adspredt. Det var mig mere og mere tydeligt, at noget usædvanligt, noget, jeg ingen del havde i, lå ham på hjerte. Hans dybe sorg og den følelse, at jeg ikke var årsag i den, gjorde mig mere åben og venlig imod ham, og den tilbageholdenhed, jeg i de senere år havde iagttaget lige overfor ham, forsvandt fra dag til dag, alt som hans sorg antog en alvorligere og ængsteligere karakter. En eftermiddag, da han atter sad i sofaen i sin sørgmodige og tavse stilling, med hænderne for øjnene, tog jeg mod til mig, gik venlig hen til ham og spurgte kærligt, hvad der lå ham på hjerte? »O,« svarede han, »det er intet,« og blev siddende i en for mig martrende tavshed. Kom nogen af de andre ind i stuen, greb han hurtigt sin hat og foer bort. Dette forundrede især min moder, og hun spurgte ofte: »Hvad går der da af ham?« »Jeg ved det ikke,« lød mit sanddru svar, thi jeg havde ingen anelse om, hvad det kunne være. Dagen efter gentog den samme scene sig til min store kval, og med hver dag var han mer og mer bedrøvet og ude af sig selv. [Nogle dage var han udeblevet, det ængstede mig. Endelig kom han en aften] og kastede sig som sædvanligt i hjørnet af sofaen og brast i en så lydelig gråd, at jeg forfærdedes deraf. Grædende bad jeg ham nu med de kærligs te ord om at lette sit hjerte for mig. Da udråbte han med en strøm af tårer: »Jeg kan ikke holde livet ud! Med vanære kan jeg ikke leve.« - »Hvem siger,« udbrød jeg, »at du er vanæret?« - »Jo,« svarede han, »man tror, at jeg har gjort mig skyldig i bedrageri på kontoret, og med denne mistanke kan jeg ikke leve.« Og nu brast han atter i den heftigste gråd. Han og en anden embedsmand var nemlig ansat ved et kongeligt etablissement, og man havde fattet mistanke om, at alt her var i største uorden, og at et betydeligt underslæb havde fundet sted, hvorfor det nu skulle underkastes en streng undersøgelse, og indtil sagen var ordnet, var de begge suspenderede. For første gang siden min tidligste barndom ydede jeg ham nu frimodige, søsterlige kærtegn og sagde alt, hvad jeg i min uvidenhed troede kunne trøste ham. Han vedblev at græde, og jeg græd troligt med, uden at jeg ret forstod betydningen af hans og mine tårer. [Ofte faldt han under denne strøm af tårer i søvn, og jeg, udmattet af alt dette, sov da også på min skammel, med hovedet støttet til kanten af sofaens krog, indtil han angst og forvirret sprang op, takkede mig for min 103 deltagelse og gik bort.] Næste dag gentog dette sørgelige optrin sig atter. Således tilbragte jeg næsten tre uger, ene bærende på den vægt, han havde kastet på min unge sjæl.